

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 228.464 van 24 september 2014
in de zaak A. 209.784/XIV-35.179**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Caroline Driesen
 kantoor houdend te 2018 Antwerpen
 Broederminstraat 38
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE
VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 12 augustus 2013, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 106.546 van 9 juli 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 9905 van 2 september 2013.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ten einde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 11 juni 2014 om 10.30 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Caroline Driesen, die verschijnt voor verzoeker, en attaché Cedric Misseghers, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoeker komt op 17 juli 2012 België binnen en verklaart zich op 18 juli 2012 vluchteling. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 28 februari 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 3 april 2013 tekent verzoeker tegen die weigeringsbeslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met een beschikking van 24 mei 2013, genomen met toepassing van artikel 39/73, § 1 en § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), wordt aan de partijen meegedeeld dat het niet

vereist is dat zij nog mondelinge opmerkingen voordragen, dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure op de in de beschikking aangegeven grond kan worden verworpen en dat de kamer zonder terechtzitting uitspraak zal doen tenzij één van de partijen binnen een termijn van 15 dagen na het versturen van de beschikking vraagt om te worden gehoord.

Verzoeker vraagt met een ter post aangetekende brief van 6 juni 2013 om te worden gehoord waarna de partijen worden opgeroepen om op de terechtzitting van 28 juni 2013 voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te verschijnen.

Met een arrest van 9 juli 2013 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker werpt in een enig middel de schending van de artikelen 39/59, § 2, en 39/73, § 3, van de Vreemdelingenwet en van “de motiveringsplicht inzake bestuursrechtspraak” op.

Verzoeker voert aan dat hij op de terechtzitting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitdrukkelijk de toepassing van artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet heeft gevraagd toen de verwerende partij er niet verscheen en dat deze laatste daarom wordt geacht in te stemmen met verzoekers beroep aldaar. Hij vervolgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in punt 1.3.2 van het bestreden arrest meent niet in alle omstandigheden op dat vermoeden ten laste van de verwerende partij te moeten ingaan, “met name niet (...) wanneer hij

tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden”, en in de punten 1.4.1 en 1.4.2 van dat arrest het vermoeden tracht te weerleggen door voor te houden dat te dezen niet aan de grondvoorwaarden is voldaan omdat verzoeker op de terechtzitting slechts stelt te verwijzen naar het verzoekschrift, zonder daadwerkelijk zijn opmerkingen aangaande de in de beschikking van 24 mei 2013 opgenomen grond te formuleren, zodat moet worden aangenomen dat verzoeker deze grond tot verwerping niet betwist. Verzoeker acht deze bewering foutief omdat hij uitdrukkelijk de toepassing van artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet heeft gevraagd, hetgeen in het bestreden arrest zelf wordt gesteld. Bovendien heeft verzoeker met zijn verzoek tot horen uitdrukkelijk aangegeven het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond, hetgeen a contrario ook uit artikel 39/59, § 3, van die wet kan worden afgeleid. Het indienen van een verzoek tot horen houdt op zichzelf al een betwisting van de in de hoger genoemde beschikking opgenomen grond tot verwerping in.

Verzoeker laat gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet kan volstaan met het scheppen van een vermoeden dat verzoeker de grond van de beschikking niet zou betwisten, terwijl verzoeker deze juist wel heeft betwist met het verzoek tot horen. Hij besluit dat de twee vermoedens uit artikel 39/59, § 2 en § 3, van de Vreemdelingenwet standhouden in die zin dat de verwerende partij wordt geacht in te stemmen met het beroep en verzoeker omwille van zijn verzoek tot horen niet wordt geacht in te stemmen met de grond van de beschikking.

5. In de memorie van wederantwoord voert verzoeker “in hoofddorde” aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, overeenkomstig de rechtspraak van de Raad van State, had moeten vaststellen dat de afwezigheid van de verwerende partij omwille van het vermoeden in artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet had moeten leiden tot de vernietiging van de aanvankelijk bestreden beslissing.

“In ondergeschikte orde” herhaalt verzoeker zijn uiteenzetting uit het inleidend verzoekschrift.

“In meer ondergeschikte orde” laat verzoeker gelden dat uit de beschikking van 24 mei 2013 niet duidelijk blijkt dat de ontvankelijkheids- of grondvoorwaarden niet zijn vervuld, doch dat dit slechts het geval “lijkt” te zijn.

Beoordeling

6.1. Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd.

Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Zoals in het bestreden arrest wordt vastgesteld, wordt de verwerende partij die niet verschijnt voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. Deze duidelijke tekst vergt geen nadere interpretatie. Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt alleszins niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden. Het eerste middel faalt in die mate naar recht.

6.2. Verzoeker stelt het ten onrechte voor alsof volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet aan de grondvoorwaarden is voldaan omdat hij de in de beschikking van 24 mei 2013 opgenomen verwerpingsgrond niet betwistte.

In het bestreden arrest wordt echter geoordeeld dat aan de grondvoorwaarden voor de erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus niet is voldaan omdat “geen afbreuk (wordt) gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen steunt zich aldus op de in de beschikking van 24 mei 2013 opgenomen weigeringsmotieven waaraan volgens hem geen afbreuk door verzoeker wordt gedaan. Er wordt in het bestreden arrest vastgesteld dat verzoeker ter terechtzitting uitdrukkelijk werd uitgenodigd te reageren op de beschikking van 24 mei 2013, dat verzoeker dan heeft verwezen naar zijn verzoekschrift zonder daadwerkelijk zijn opmerkingen aangaande de in de beschikking opgenomen grond te formuleren, dat verzoeker dan ook in het geheel niet is ingegaan op de in die beschikking aangevoerde grond en die grond dus niet heeft betwist, dat geen afbreuk aan die grond wordt gedaan en dat verzoeker bijgevolg niet aantoont dat hij redenen heeft om vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade te vrezen in geval van terugkeer naar Pakistan.

Het enige middel is gesteund op een verkeerde lezing van het bestreden arrest en derhalve ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vierentwintig september tweeduizend veertien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams